

blandt Ansøgerne er een, der besidder alle fornødne Kvalifikationer, og som Menigheden fortrinnsvis ynder, saa vil det skyldes et sært lykkeligt Tilfælde, om Ministerens og Menighedens Tanker mødes.

Flerparten erkjender imidlertid, at, naar alle Menighedens selvstændige Medlemmer skulle være berettigede til Deltagelse i Præstevalget, og naar een over Halvdelen af disses Halvdel skal kunne afgjøre dette, saa maa Loven nødvendigvis indeholde Sikkringsmidler mod aldeles vilkaarlige Valg og mod Tilfidsættelse af de Hensyn, som ene bør komme i Betragtning. Et friere Valg imellem et større Antal Ansøgere kan da ikke indrømmes, uden at udsætte Folkekirken for Fare og Præstestanden for Demoralisation. Fra denne Side billiges det altsaa forsaavidt, at Lovforslaget har forbeholdt Regjeringens Hovedindflydelsen paa Præstevalget, idet den forud undersøger samtlige Ansøgninger og udpeger de Tre, den anser for de mest kvalificerede, som dem, der alene kunne komme paa Valg.

Men haade fordi Menighedernes Ret til at deltage i Præstevalget i mangfoldige Tilfælde ikke bliver af stor Betydning, dersom Valget indskrænkes til Tre, og fordi det overhovedet synes betænkeligt at overdrage Valgretten til et Flerpart blandt Menighedens selvstændige Medlemmer, idet det maa befrægtes, at derved en større Uro og Splid, end der alt findes, vil vækkes og hindre Udviklingen af et sundt kirkeligt Liv — foretrække flere Medlemmer den Ordning af Menighedernes Deltagelse i Præstevalget, som var paatænkt i det Landstinget i Samlingen 1870 — 71 af den daværende Regjering forelagte Lovforslag. Som det vil erindres, gif dette ud paa, at den mest kvalificerede Halvdel af de indkomne Ansøgninger af Ministeren skulde tilstilles et af Menigheden efter Forholdstal valgt Udvalg. Hvis dette da, efter at have undersøgt og overveiet Ansøgningerne, gennem en under Provstens Ledelse ført Forhandling kom til det Resultat, enstemmigt og uden Forbehold at anbefale een af Ansøgerne, skulde denne af Ministeren indstilles til Beskikkelse. Men medens nogle af de samme Medlemmer, nu ligesom dengang, bestemt fastholde Menighedsudvalgets Enstemmighed som en nødvendig Betingelse for, at den indrømmede Ret kan blive til Betsignelse for Menighederne og til Gavn for Kirken, mene Andre, at man kunde nøies med at forlange et kvalificeret Flerpart — for Exempel de fire Femtedele — af Menighedsudvalgets Stemmer som Betingelse for Valgets Gyldighed, og hvis dette Stemmetail ikke opnaaedes, tilstede samtlige Menighedens Medlemmer at stemme paa Tre, som Udvalget anbefalede.

Naar denne Gruppe af Udvalget — der maatte vilde blive et Flerpart, idet de Medlemmer, der finde den Menighederne ved Lovforslaget til-

tenkte Ret for knap tilmaalt, muligt ville slutte sig til samme — imidlertid ligesaa lidt som dets øvrige Medlemmer optiller det System for Præstevalg, som den foretrækker, i Stikkelse af Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag, saa ere Grundene hertil, dels at Folketinget maa antages saameget mindre tilbøjeligt til nu at gaa ind herpaa, som den nærværende Minister, om han ogsaa for sit personlige Vedkommende kunde finde sig i en Forandring af Systemet, dog ikke med nogen særdeles Styrke vilde kunne anbefale, hvad han engang har forladt; dels at nogle af de samme Udvalgsmedlemmer, som for 5 Aar siden uden Betyrning kunde tiltræde Regjeringens Forslag, ved den siden vorede Forvirring i Anskuelse og Begreber ere blevne mere tvivlende, om denne Reform, hvad enten den fter i den ene eller den anden Form, for Liden vil stifte Gavn, saa at de forsaavidt nærme sig den ovenfor udtalte Mening, at det er rigtigere at udsætte den, indtil andre kirkelige Foranstaltninger ere gennemførte.

Angaaende et enkelt Punkt i Lovforslaget skal man allerede nu tillade sig at bemærke, at man vel kan erkjende, at Valgprædikener staa i en vis naturlig Sammenhæng med Systemet, der er hentet fra nogle Egne af Sønderjylland; men selv om Bidnesbyrdene om dets Virkninger der ikke vare modsigende, har den hele siden Lovforslagets Forelæggelse førte offentlig Forhandling om Valgprædikener dog maattet gjøre det Indtryk, at disse ville frastjæve saavel en stor Del af de nuværende Præster, som en ikke ringe Del af Menighedsmedlemmerne. Sæller ikke kunne de mod disse Prædikener ytrede forskellige Betænkeligheder siges at være ugrundede. Hvorvel baade kirkelig Sands og naturlig Dømmekraft visseelig stundom kunne findes mere udførlede hos Mænd af Almuen end hos bedre Dplerte, saa vilde det dog være en stor Illusion, hvis man antog, at disse Egenstaber udmærkede den store Flerhed af Befolkningen, og at de i Reglen vilde blive afgjørende ved Præstevalg. Lvertimod maa det forudsættes, at faare mange af dem, der efter Lovforslaget skulde vælges, kun meget ufuldkomment vilde opfatte Fortrinene og Manglerne ved de afholdte Prædikener, og at en strømmende, ordrig Bestalenhed og et opstytet, blomstrende Sprog uden Uvov og uden indre Sammenhæng ofte vilde blænde og henrive Tilhøverne paa den virkelige Følelse og den sande Kristendoms Beskaffenhed, medens paa den anden Side mange Valgprædikanter vilde bukke under for den Fristelse, at indrette deres Prædiken efter Menighedens formodede Smag eller bekjendte kirkelige Retning. I hvert Tilfælde vil en Valgprædiken altid afgive en ufuldstændig, tidt skuffende Maalestof for Prædikantens personlige Karakter og Gøne til at varetage Menighedens aandelige Lærv. Under ingen Omstændigheder synes det hensigtsmæssigt, at lade alle tre Ansøgere prædike paa een Gang efter hinanden og over samme Text, istedetfor at lade dem prædike 3